

Budapest, 1891. július 25. – Budapest, 1959. április 28.

Értelmiségi családból származott. A budapesti és a heidelbergi egyetemen tanult, 1913-ban a magyar fővárosban bölcsészdoktori oklevelet szerzett. 1919-ig a budapesti VI. kerületi központi felsőkereskedelmi iskolájában óraadó tanár volt; részt vett a Galilei Kör háborúellenes akcióiban. 1918-ban a Nemzeti Tanács tagja, a Vörös Újság munkatársa. 1919-ben a Marx-Engels Munkásegyletem igazgatója, a Köznevelési Népbizottság felsőoktatási csoport vezetője. 1919 augusztusától Bécsben az Orosz Távirati Iroda szerkesztőségi tagja, majd 1921-től német kommunista lapok főszerkesztésében dolgozott. 1930-tól a Szovjetunióban élt, dolgozott a Kommunista Internacionáléban, majd a második világháború alatt antifasiszta iskolák vezetője. 1945-ben hazatért, a következő évtől a Vallás- és Köznevelésiügyi Minisztérium miniszteri osztályfőnöke volt. 1946 és 1953 között a Társadalmi Szemle főszerkesztője. 1948-tól a Pázmány Péter Tudományegyetem illetve az ELTE Bölcsészettudományi Karán a gyakorlati filozófia nyilvános rendes, 1951-től egyetemi tanár; 1949-től tanszékvezető. 1953-tól a Marx Károly Közgazdaság-tudományi Egyetem rektora, 1957-től az MTA Filozófiai intézete első igazgatója volt. Jelentős szerepet játszott az MTA szovjet típusú átalakításában; 1955-től az MTA alelnöke. 1957. június 9-étől haláláig az MSZMP Központi Bizottság tagja volt.